

[Kirkeministeren.]

tagelse at sige, at biskoppen kun er rådgivende i alle udnævnelser, for han er jo også den kollatsgivende. Vi har netop for nylig haft denne mærkelige strid mellem en minister og en biskop om en kollats, hvorunder vor folkekirkelige struktur blev lagt blot i sit nervesystem, og hvor spørgsmålet alligevel løstes på gældende lovs grundlag.

Ud over dette har jeg kun at sige, at det, der er det lykkelige ved en debat som denne, er, at den, netop som det ærede medlem så udmærket sluttede, ikke alene giver os tid, men også anledning til at tænke over den folkekirke, hvis vilkår og hvis liv vi stadig vil være med til at forbedre. Derfor har jeg med glæde set, at denne forespørgsel er blevet stillet, selv om jeg i og for sig er enig med en af de tidligere talere, der sagde, at i en vis forstand var forespørgslen overflødig, fordi sagen som sådan ikke eksisterer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Formanden: Der er ikke mere på dagsordenen.

Det er meddelt mig, at *Lars M. Olsen* ønsker at udtræde af udvalget angående den af statsrevisorerne afgivne betænkning over statsregnskabet for finansåret 1955-56. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Lars M. Olsen* har vedkommende gruppe udpeget *Gorrssen*, som herefter er valgt.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 29. oktober kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om omsætningsafgift af motorkøretøjer m. v.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om en tillægsafgift af visse motorkøretøjer. m. v.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om tillæg til lov om indmalingspligt m. m. for dansk hvede og rug.

Formanden meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 15²⁰.

10. møde.

Tirsdag den 29. oktober kl. 14.

Formanden: I skrivelse af gårs dato meddeler handelsministeren, at han ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om valutaforhold m. v.

Uden for dagsordenen har den højtærede handelsminister ordet, for at han kan fremsætte det nu anmeldte lovforslag.

Handelsministeren (Philip): Herved har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om valutaforhold m. v.*

Dette lovforslag er det foreløbig sidste led i den lange række af love, der begyndte i 1932, for 25 år siden, med lov om foranstaltninger til værn for den danske valuta. Denne lov, der var inspireret af venstres daværende leder, hr. Madsen-Mygdal, og foranlediget ved den tids meget store valutavanskeligheder, og hvorved man — jeg ser bort fra et par tidligere, mindre betydningsfulde tilløb — påbegyndte dansk importregulering, var oprindelig tænkt som værende en ganske kortvarig lov. Den er imidlertid siden da stadig blevet forlænget, omend ofte i noget forandret form, og det lovforslag, jeg i dag har den ære at fremsætte, følger sig til denne lange række af love.

Gennem de 25 år, vi har haft love af denne art, har det gang på gang været besluttet, at man skulle forberede ophævelsen

[Handelsministeren.]

af denne lovgivning. I det ydre har det dels været markeret ved, at man har nedsat særlige udvalg til at forberede ophævelsen — bedst kendt er formentlig afviklingskommissionen fra 1949 — dels ved, at lovene hver gang er blevet givet som midlertidige og ofte kun har haft gyldighed i ret korte perioder. Når denne lovgivning trods de mange bestræbelser og trods regeringer af skiftende partifarve aldrig er blevet ophævet, må det skyldes, at der i dansk økonomi er kræfter, der gør en ophævelse meget vanskelig.

Vor lovgivning om importregulering m. m. har hidtil gennemgået to stadier, idet lovene fra 1932 til krigens udbrud hovedsagelig havde til formål at bremse anvendelsen af fremmed valuta. Indirekte fik disse love en vis betydning som handelspolitiske og beskæftigelsespolitiske instrumenter.

I 1939 ændredes hovedformålet imidlertid til at blive det forsyningspolitiske; det blev anset for nødvendigt at give staten adgang til at have et vist indseende med, at der skaffedes de nødvendige varer til landet. Der måtte åbnes muligheder for at rationere landets knappe forsyninger, og man anså det dengang for nødvendigt, at handelsministeren havde vidtgående bemyndigelser til at træffe ekstraordinære foranstaltninger også på produktionens og fordelingsområdet. Disse bemyndigelser føltes det rimeligt at opretholde også i de vanskelige og urolige efterkrigsår.

I de senere år er situationen imidlertid blevet sådan ændret, at man i dag står over for en ny, en tredje periode. Medens forsyningssituationen er så lettet, at man må kunne ophæve de bemyndigelser, ministeren har haft på dette område, er vore forhold nu som i 1930'erne præget af valutारiske vanskeligheder, og man må anse det for nødvendigt, at vi fortsat har en lov, der af hensyn til vore valutaforhold muliggør en vis regulering af indførslen. Hertil kommer, at de mange års importregulering har påvirket vor industrielle struktur på en sådan måde, at en pludselig ophævelse af vor importregulering ville stille betydelige dele af vor industri over for endog meget store vanskeligheder.

Det lovforslag, jeg i dag har den ære at fremsætte, indeholder ret store ændringer

fra den lov, vi har levet under i de sidste år. Som en konsekvens af den skete udvikling foreslås loven ikke længere betegnet som vareforsyningslov, men i stedet som lov om valutaforhold m. v.

De sidste års økonomiske politik har været præget af en tendens i retning af større liberalisering; målt på den måde, hvorpå vi sædvanligvis gør det, nemlig i procent af importen i 1948, er liberaliseringsprocenten over for EPU-landene nu oppe på 86. Tilbage er således kun en importregulering på 14 pct. af indførslen i 1948. I forhold til vor tids import drejer det sig dog om ca. 20 pct. Denne importregulering omfatter, som det vil være bekendt, fortrinsvis færdigvarer og visse halvfabrikata.

En liberalisering kan gennemføres dels ved, at import overføres fra bunden liste til fri, dels ved, at man inden for den bundne listes rammer går over til en friere bevillingsudstedelse. Ofte vil det sidste kunne være en forberedelse til en egentlig frilisteordning. Overførsel til friliste er i løbet af det sidste par år praktisk talt gået i stå — jeg ser dog her bort fra de særlige ordninger på tekstilområdet. Derimod er der inden for den bundne liste sket en ikke uvæsentlig frigørelse, en liberalisering. At overførsel til friliste er gået i stå, hænger til dels sammen med, at Danmark, takket være vore meget lave toldsatser, har vanskeligt ved at foretage den sidste liberalisering, der ville åbne det danske marked fuldstændigt for udenlandsk konkurrence, uden at udlandets markeder, der ofte er beskyttet af høje toldmure, på tilsvarende måde ville blive åbnet for os. Vi har ikke den valutariske baggrund til at kunne gøre det, selv om vi eventuelt skulle have lyst til det.

Som bekendt foreligger der nu nordiske og europæiske markedsplaner og langt fremskredne tanker om et frihandelsområde, hvilket alt sammen gør det rimeligt at nære forventning om, at nogle af de toldmure, dansk afsætning støder på, vil blive nedbrudt, hvilket vil åbne muligheder for, at dansk importregulering yderligere vil kunne lempes noget. Jeg behøver ikke at fortælle, at disse markedsplaner endnu har en så vag form og Danmarks eventuelle tilslutning dertil er så usikker, at det umuliggør det at give nærmere meddelelse om den fremtidige importpolitik.

[Handelsministeren.]

Inden for det vareområde, der er på bunden liste, kan der herske forskellige grader af frihed for indførslen. I den senere tid er der ad flere veje skabt større frihed for importørerne. Varer er således i et ikke ringe antal tilfælde overført til regional bevillingsudstedelse, hvorved importørerne sættes i stand til bedre at købe, hvor det er billigst og bedst.

Yderligere søger man at udvide importørernes dispositionsmuligheder gennem oprettelsen af såkaldte brancheområder, hvorved vidt forskellige varenumre henføres til bestemte grupper, således at importørerne frit kan vælge herindenfor, hvilken vare de vil importere. Der er således inden for den bundne listes rammer sket en ikke helt ubetydelig liberalisering af indførslen.

Selv om hensynet til vore valutariske forhold og til markedsplanerne m. m. nødvendiggør en vis forsigtighed med hensyn til egentlig overførsel til friliste, er det imidlertid åbenbart, at der kan være de tilfælde, hvor der foreligger en så klar dansk producent- eller forbrugerinteresse i en reduktion af de hjemlige priser, at man, selv bortset fra planerne om fællesmarkeder m. m., af hensyn til vore konkurrencemuligheder over for udlandet og af hensyn til den hjemlige prisdannelse må gå ind for en vis frigørelse af importen. Denne behøver som nævnt ikke at finde sted i form af en egentlig frilistning, men kan ske i form af en mere liberal bevillingsudstedelse inden for de bundne lister. Der er grund til at antage, at liberaliseringen i den nærmeste fremtid vil finde sted under begge disse former.

Gennem de undersøgelser, der er foretaget over priserne her i landet sammenlignet med priserne i andre lande, de såkaldte § 2-undersøgelser, er der blevet konstateret visse tilfælde, hvor der foreligger en betydelig prisforskel mellem udland og indland. I sådanne tilfælde har man i et vist omfang lukket op for importen for derigennem at formindske prisforskellen, og det er, som det fremgår af lovforslaget, hensigten at fortsætte denne politik. Men det er også tanken på dette område at gå forsigtigt frem, således at dansk industri kan tilpasse sig importen og eventuelt gennem rationaliseringer og prisnedsættelser opnå,

at en eventuel frigivelse af importen kun fører til en ret begrænset import.

Enhver importregulering vil have en tilbøjelighed til at flytte produktionen, således at denne kommer til at foregå steder, hvor den ikke ville komme i gang af sig selv. Gennem importreguleringens beskyttelse er der utvivlsomt kommet megen industri i gang i Danmark, hvoraf en væsentlig del sikkert også i det lange løb vil vise sig at have eksistensberettigelse her; men det kan ikke undgås, at man også er kommet til at opuntre til former for industri, som kun kan leve bag importreguleringens beskyttelse. Det vil sikkert være klogt, at man ved fremtidig importregulering ikke i alt for høj grad opretholder beskyttelsen af en industri, som alligevel ikke under frie forhold vil kunne klare sig.

Når man som i Danmark har haft importregulering i 25 år, må nødvendigvis spørgsmålene om fordelingen af importtilladelse blive et meget stort spørgsmål. At modtage en importtilladelse vil kunne være af stor kontant værdi for den handlende. Men vil man ikke splitte importen op i for små portioner, og vil man ikke risikere at give importtilladelse til folk, der ikke har de rette muligheder for at udnytte dem, må man være tilbageholdende med anerkendelse af nyimportører. På den anden side må man også sørge for, at der er muligheder for, at nye folk kan komme ind. Gør man ikke det, fører det let til, at branchens forhold stivner i traditioner, og at det bliver for let at skabe karteller eller andre former for aftaler mellem branchens medlemmer. Det er derfor vigtigt, at der er en stadig adgang for nye importører til at blive anerkendt.

En anden fare, der truer en gammel importregulering, er, at visse importtilladelse gives til importører, som ikke ville have været i stand til at opretholde en importforretning, hvis det ikke var, at de fra gammel tid havde importtilladelse. Der er mange former mellem den stagnerende virksomhed og den såkaldte sofaimport.

Det må være vigtigt, at de, der skal administrere importtilladelse, stadig har for øje, at importtilladelse kun gives til folk, der også uden importreguleringen ville drive forretning på det område. Vi må lige-

[Handelsministeren.]

som hejse som et ideal foran os den fordeling, som ville have eksisteret, om der ingen importregulering var. Der er derfor, som jeg siden skal komme nærmere ind på, i det nye forslag udtrykkelig nævnt, både at der skal være adgang for nyimportører, og at der skal være adgang til at udelukke importører, som ikke længere er effektive handlende inden for branchen.

Svarende til, at denne lovs hovedopgave i de første 7-8 år af sin eksistens var at regulere indførslen af valutariske grunde, hed den administrative institution valutakontoret, senere ændret til valutacentralen. Derefter blev den i 1940 omdøbt til direktoratet for vareforsyning, hvilket på sin side svarede til de nye opgaver, der blev tillagt den under krigen. Jeg tillægger i og for sig ikke spørgsmålet om, hvad institutionen kaldes, nogen større betydning, men det er nærliggende at tænke sig, at man nu, da lovforslagets titel og indhold markerer, at man er vendt tilbage til 1930ernes problemstilling, også markerer dette ved at give institutionen en betegnelse, der bedre svarer til, hvad der nu foregår.

Der har i den senere tid gentagne gange været tanker fremme om, at varedirektoratet skulle omorganiseres. Det vigtigste kan imidlertid ikke være institutionens organisatoriske former, men derimod det arbejde, der udføres i den. Det er mit håb, at ligesom det hidtil er gået sådan, at udviklingen fra krigstidens år til fredstidens og udviklingen fra stor importregulering til mere begrænset importregulering har kunnet reducere varedirektoratets personale væsentligt, vil dette kunne fortsætte. Jeg kan nævne, at varedirektoratet nu har knap 400 ansatte, hvilket er ca. 10 pct. færre end for et år siden, og det er muligt, at en yderligere reduktion af dets opgaver i løbet af den kommende tid vil kunne føre til en reduktion af lignende størrelsesorden; men det er også klart, at så længe en regulering af importen finder sted, så længe må der også i varedirektoratet, eller hvad det nu kommer til at hedde, være tilstrækkeligt personale til, at opgaverne kan løses og løses forsvarligt. Når man for nogen tid siden i dele af pressen kunne læse om, hvor meget personalet ville blive reduceret i løbet af den

nærmeste tid, er disse oplysninger urigtige, og de er ikke inspireret fra min side.

Der arbejdes fortsat på at gennemføre en liberalisering; en del er nået på dette område, men det er klart, at vor anstrengte valutariske stilling og de forestående internationale drøftelser om markedsplanerne ikke gør det ønskeligt at køre så hurtigt frem ad denne vej, at vi bagefter kommer til at fortryde. Det kan heller ikke være nogen opgave at genere dansk beskæftigelse, uden at der på andre områder vindes klare fordele.

Min konklusion er derfor, at vi i dag er i stand til at undvære en væsentlig del af de bemyndigelser, der fandtes i den gamle vareforsyningslov, og som vedrører vareforsyning og erhvervsøkonomiske foranstaltninger, medens vi endnu i nogen tid må have en valutalo.

Ud over de motiver til ændring af lovgivningen, jeg allerede har givet udtryk for, har jeg ved udarbejdelsen lagt stor vægt på, at loven blev så tydelig og så forenklet som muligt. Jeg håber, det høje ting må finde, at disse bestræbelser er lykkedes.

Jeg vil herefter gå over til at redegøre for nogle enkeltheder i forslaget til lov om valutaforhold m. v.

Ud fra ønsket om at tilpasse loven til den stedfundne udvikling og tilvejebringe større klarhed er vareforsyningslovens § 1 — den såkaldte formålsparagraf — ikke medtaget i lovforslaget. I formålsparagraffen tales der om bemyndigelse til at træffe de af de herskende ekstraordinære forhold nødvendiggjorte foranstaltninger og om at tilstræbe en tilbagevenden til normale forhold; det er vendinger, som var relevante i 1948, da formålsparagraffen kom ind i vareforsyningsloven, men de er det ikke i dag. Også opregningen i formålsparagraffens stk. 1 af de formål, der skal forfølges med de i henhold til loven truffene foranstaltninger, er i dag misvisende, bortset naturligvis fra det valutariske formål. Endvidere er angivelsen i paragraffens stk. 2 af de hensyn, der skal iagttages ved iværksættelse af de pågældende foranstaltninger, mindre klar.

At formålsparagraffen ikke er videreført i lovforslaget, betyder imidlertid ikke, at de traditionelle bemyndigelser til regulerende foranstaltninger af erhvervsøkonomisk karakter nu skal være uden begrænsninger.

[Handelsministeren.]

Den hidtidige formålsparagraf tager ifølge sin ordlyd sigte på bemyndigelserne i vareforsyningslovens tredje kapitel, der omhandler foranstaltninger vedrørende indførsel, udførsel og fordeling af varer. I lovforslaget har jeg i stedet foretrukket ved de enkelte bestemmelser, der omhandler disse forhold, at præcisere, ud fra hvilke hensyn loven skal administreres, samt vedrørende de produktionsregulerende foranstaltninger m. v. klart at angive, i hvilke situationer disse kan foretages.

Hjemmelen til indførselsregulering og udførselsregulering findes i lovforslagets § 3 og i § 6. Begge reguleringer kan være begrundet ud fra valutariske hensyn eller til løsning af opgaver i forbindelse med Danmarks aftaler eller samarbejde med udlandet.

Medens hensynet til sikringen af vareforsyningen her i landet som nævnt er trådt i baggrunden som formål for foranstaltninger i henhold til lovforslaget, er der dog ét område, hvor det ville være uforsvarligt helt at se bort fra dette hensyn. Det gælder for udførselskontrollen, hvor det da også i lovforslaget er anført, at der — foruden af de foran omtalte grunde — kan træffes udførselsregulerende foranstaltninger af forsyningsmæssige hensyn. Jeg vil dog gerne fremhæve, at med den formulering, lovforslaget om udførslen har fået, er der fastsat bestemte grænser for bemyndigelsen til at udøve kontrol på dette område, hvilket ikke er tilfældet i den gældende vareforsyningslov.

De i lovforslagets § 4 omhandlede bestemmelser om tilrettelæggelse af indførselsreguleringen er noget nyt i forhold til den nuværende vareforsyningslov.

I § 4, stk. 1, fastslås det således, at der ved tilrettelæggelsen af indførselsreguleringen skal tilstræbes en rimelig konkurrence på det danske marked. Noget lignende er også udtrykt i vareforsyningslovens formålsparagraf, men herudover er det nu i § 4 præciseret, at denne konkurrence skal tilvejebringes bl. a. ved en forøgelse af bevillingsudstedelsen på vareområder, hvor der består mærkbar forskel mellem priserne her i landet på danske varer og priserne i udlandet på tilsvarende udenlandske varer. Det synspunkt, denne bestemmelse er ud-

tryk for, finder jeg meget betydningsfuldt, for det kan naturligvis ikke være rimeligt, at en begrænsning i importen af valutariske grunde kan benyttes af visse producenter til gennem høje priser at beregne sig særlig store avancer, der ikke har noget med fri konkurrence at gøre, heller ikke til at fremme produktionen af varer, for hvilke der ikke er naturlige produktionsmuligheder her i landet.

§ 4, stk. 2, indeholder visse retningslinjer for fordelingen af indførselsbevillinger. Som nævnt finder jeg, at det er af stor betydning, at disse principper indeholdes i selve loven, der herom bestemmer, at der ved fordeling af indførselsbevillinger skal tilstræbes en tilpasning af importørkredsen til den stedfindende udvikling inden for det pågældende indførselsregulerede vareområde. Ved administrationen af indførselsreguleringerne er der hidtil så vidt muligt blevet afsat særlige beløb, bl. a. med henblik på anerkendelse af nyimportører og forhøjelse af bestående tildelingsgrundlag.

Det er en naturlig konsekvens heraf, at bestemmelsen samtidig indebærer, at det efter omstændighederne kan være påkrævet, at bestående tildelingsgrundlag reguleres eller inddrages; sådanne forholdsregler vil i overensstemmelse med hidtidig praksis f. eks. kunne træffes i det omfang, det har vist sig at en bevillingshaver ikke længere udøver aktiv forretningsvirksomhed på det pågældende område, men i realiteten stiller bevillingerne til rådighed for andre virksomheder.

I lovforslagets § 7 begrænses bemyndigelsen til at træffe midlertidige foranstaltninger med henblik på forbrugsregulering, herunder rationering, hensigtsmæssig fordeling af landets varebeholdninger eller regulering af vareproduktionen, til de tilfælde, hvor sådanne foranstaltninger må anses for påkrævede af hensyn til indtrædt eller truende international knaphed på nødvendige varer, eller til løsning af opgaver i forbindelse med Danmarks aftaler eller samarbejde med udlandet. I vareforsyningsloven er alene bemyndigelsen til produktionsregulering begrænset til tilfælde af indtrædt eller truende international vareknaphed, og begrænsningen i lovforslaget indebærer f. eks., at det ikke i fremtiden vil være muligt at gennemføre rationeringer begrun-

[Handelsministeren.]

det i valutariske hensyn. Som følge af den foreslåede indskrænkning i bemyndigelsen i lovforslagets § 7 har det af hensyn til boligministeriets reguleringer, der er gennemført med hjemmel i vareforsyningsloven, været nødvendigt i lovforslagets § 7 at indsætte en udtrykkelig bemyndigelse for boligministeren til at træffe midlertidige foranstaltninger til regulering af bygge- og anlægsvirksomheden, herunder nedrivning af bygninger.

Jeg vil gerne fremhæve, at hvis jeg med den foreslåede formulering af lovforslagets § 7, stk. 1, 1. punktum, har nærmet mig tanker, som oppositionen tidligere har fremført, er det ikke for at smykke mig med lånte fjer, men fordi jeg synes, at den foreslåede begrænsning i bemyndigelsen er forsvarelig, som situationen tegner sig i dag.

De i vareforsyningsloven omhandlede ministres forhold til folketingets vareforsyningsudvalg er i lovforslaget foreslået ændret på forskellig vis. Ministrenes forpligtelse i henhold til vareforsyningsloven til at træde i forbindelse med udvalget i spørgsmål om overførsel af varer fra friliste til bunden liste samt om produktionsregulering m. v. er opretholdt i lovforslaget; men da det i praksis har vist sig, at udvalget ikke giver nogen formel tilslutning til de forslag, som forelægges det, men kun tager disse til efterretning, har jeg i lovforslaget draget den konsekvens heraf ikke længere at gøre udvalgets tilslutning, men kun en forhandling med udvalget, til en betingelse for foranstaltningernes gennemførelse. Endvidere mener jeg, det er nødvendigt, at ministrene får adgang til at træffe de pågældende foranstaltninger uden forudgående forhandling med udvalget, når det skønnes, at foranstaltningerne ikke uden skade for opnåelsen af de tilsigtede formål kan afvente en sådan forhandling. Vareforsyningsudvalget skal i så fald snarest muligt orienteres om de truffene foranstaltninger. Jeg vil gerne her pointere, at den ekstraordinære adgang kun er tænkt benyttet i akutte situationer, f. eks. hvor udvalget ikke med kort — eventuelt få timers — varsel kan indkaldes, og hvor foranstaltningernes uopholdelige gennemførelse skønnes bydende nødvendig. Vi lever jo desværre i en tid, da noget pludselig kan indtræde.

Handelsministerens pligt i henhold til vareforsyningslovens § 15, stk. 1, til over for udvalget at redegøre for mere betydende foranstaltninger, som gennemføres i medfør af lovens bestemmelser, er opretholdt uændret. Derimod er visse af de hertil knyttede mere specielle bestemmelser ændret, idet de ikke længere har samme praktiske betydning.

Lovforslagets tredje kapitel, der omhandler betalingsforholdet over for udlandet, erstatter kapitel 4 i vareforsyningsloven. I kapitlets formulering i lovforslaget er der tilstræbt en præcisering af de valutaafskrifter, som handelsministeren er bemyndiget til at træffe.

Der er yderligere et par punkter, hvor lovforslaget adskiller sig fra den hidtidige vareforsyningslov. Dette gælder således bestemmelsen i lovforslagets § 12, der omhandler det såkaldte ankenævn, og bestemmelsen i lovforslagets § 19, stk. 3, hvori der efter henstilling fra rigsadvokaten og justitsministeriet er indføjet en bestemmelse, som genindfører den 5-årige forældelsesfrist for strafansvar i henhold til loven. Om disse ændringers nøjere indhold og begrundelse tillader jeg mig at henvise til lovforslaget og dets motivering.

Til slut kan jeg nævne to bestemmelser i vareforsyningsloven, som er udgået af lovforslaget. Dette gælder vareforsyningslovens § 16, som er bortfaldet, da de i denne paragraf omhandlede vægemål for anmeldelsespligtig fremmed ejendom er ophørt at have gyldighed, samt lovens § 20 vedrørende Færøerne, idet jeg har fundet det naturlige direkte i lovforslagets § 21 at fastslå, i hvilket omfang loven skal være gældende for Færøerne. Det er i handelsministeriets bekendtgørelse nr. 140 af 29. april 1954 fastsat, hvilke af vareforsyningslovens bestemmelser der gælder for Færøerne, og der er ikke ved lovforslagets § 21, stk. 1, foretaget ændringer heri.

Under hensyn til, at der ved lovforslagets udarbejdelse er tilstræbt en revision og tilpasning af lovbestemmelserne til den stedfundne udvikling og i det hele taget er foretaget en modernisering af loven, er det i lovforslagets § 21 foreslået, at loven får gyldighed indtil den 31. december 1959, altså en løbetid på 2 år.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade

[Handelsministeren.]
mig at anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov nr. 179 af 23. juni 1956 om vurdering af landets faste ejendomme.

(Første behandling findes i tidenden sp. 264).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om omsætningsafgift af motorkøretøjer m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 81, fremsættelsen i tidenden sp. 274).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Horn: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for fremsættelsen af det foreliggende lovforslag og den højtærede justitsminister for hans tilslutning til lovforslaget, som jeg forstår er resultatet af de forhandlinger, der har været ført de to ministerier imellem, sådan som aftalen blev med det

folketingsudvalg, der beskæftigede sig med afgiftsloven i forrige samling.

Det har jo irriteret mange varevognsfolk, der betaler halv omsætningsafgift, at de ikke måtte have faste sæder i varerummet for at skabe større sikkerhed for dem, de transporterer, og ikke kunne få lov til at fjerne det gitter, som der skal være mellem førerrum og varerum ved varetransport, når de om søndagen eller om aftenen gerne vil have børnene omme i kassen eller i øvrigt køre en tur af mindre forretningsmæssig karakter. Lempelsen med hensyn til de faste sæder vil nok skabe irritation hos dem, der har betalt fuld afgift.

Disse lempelser åbner nok muligheder for omgåelse, og der kan måske her blive tale om forsøg på skattesnyderi, noget, som vi i høj grad må tage afstand fra, og jeg forstår derfor udmærket, at den højtærede finansminister har været betænkelig ved at gå så vidt, men han har trods alt bøjet sig for det ønske, der blev fremsat i det tidligere udvalg om at få dette forhold klaret, og det takker vi for. Jeg vil dog gerne tilføje, at når man nu får denne lempelse, så kan det ikke være rimeligt, at man udnytter den og roder sig ud i ulovligheder, som der kan være mulighed for, fordi det efter de foreslåede bestemmelser kan blive vanskeligt at drage skel mellem person- og varevogne, særlig da visse virksomheder og fabrikker har specialiseret sig i forsøg på at friste folk til omgåelse, og jeg ved mig i overensstemmelse med varevognsfolkernes organisation, når jeg siger, at der må tages skarp afstand fra forsøg på misbrug af de lempelser, der her er tale om.

I denne forbindelse vil jeg gerne omtale en ting, jeg har hæftet mig ved. Påfaldende mange varevognsejere har en tendens til at søge at få udvisket det firmanavn, der ifølge lovbestemmelserne skal være påmalet varevognen; det er, ligesom om de skammer sig over, at det er en varevogn. Jeg understreger det, fordi det måske er en af de bestemmelser, hvis overholdelse det kunne være ønskeligt politiet holdt lidt øje med. Der er også andre ting, jeg synes bilisterne er for sløsedede med, f. eks. at have nummerpladerne ordentlig oplyst. Vi ved også, at automobilorganisationerne ikke står bag dem, der sløser med disse ting, men gang på